

ETTEI KUKAAN HUKKUISI

Miehen itku

Kolmikymppinen mies itki. Lääkäri oli julistanut hänelle kuolemantuomion. Syöpä oli levinnyt niin, ettei toivoa paranemisesta ollut. Hän kertoi ystävälleen:

"Kyllä minä Jumalaan uskon ja varmaankin pääsen taivaaseen, sillä en ole kenellekään tehnyt mitään pahaa. Mutta miksi minun täytyy kärsiä näin paljon?"

Hänen juopunut toverinsa huusi väliin:

"Ei ole mitään taivasta eikä helvettiä eikä Jumalaa! Mutta sinulle on oikein, että sairastat, sillä olet ..."

Ja hän kertoi sitten, mitä tiesi sairaan toverinsa paheista ja synnillisestä elämästä.

Itsepetos

Tämä tosi tapahtuma kertoo näiden kahden suomalaisen miehen mutta samalla monen muunkin itsepetoksen. Toinen väitti uskovansa Jumalaan, mutta luottikin itseensä ja "viattomuuteensa". "Miksi" kysymys paljasti, että jokin hänessä epäili taivaaseen pääsyä. Syvyydestä omatunto marssitti tajuntaan karvasta totuutta hänen elämästään. "Viattoman elämän" laastari ei enää tehonnut.

Pelko ajaa tuomitsemaan toisen

Tarkkasilmäinen kaveri näki oikein toisen paheet. Itseään pönkittääkseen hän oli valmis tuomitsemaan toverinsa "maanpäälliseen helvettiin". On mukava saada itse olla pikku jumala, kun kipu ei tunnu omassa ruumiissa. Hän tiesi, että synti tuottaa rangaistuksen. Mutta hälventääkseen oman pelkonsa hän kielsi Jumalan, taivaan ja helvetin. Hän osasi tuomita toisen. Se, mikä antoi hänelle tuomion perusteet, huusi hänen sisimmässään, että hän itekin joutuisi tuomittavaksi. Helvettiä ei siksi saanut olla! Hän oli johdonmukainen pelolleen. Välttääkseen helvetin, hänen oli kiellettävä Jumala. No taivaskin meni siinä sivussa.

Ylpeys tai usko

Omatunto julistaa:

"Et voi välttää tuomiota etkä helvettiä."

Ylpeys sanoo:

"Minä päätän, onko taivasta tai helvettiä."

Omantuntonsa tuomioon taipuvalle ja Jumalalta apua etsivälle Raamattu lupaa:

"Yksikään, joka uskoo Jeesukseen, Jumalan Poikaan, ei ikinä huku, vaan pääsee osalliseksi iankaikkisesta elämästä."

Yhdenkään, joka tunnustaa elämänsä tosiasiat ja turvautuu Jeesukseen ei tarvitse joutua kadotukseen.

*Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, niin kuin muutamat pitivät sitä viivyttelämisenä, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan, sillä **hän ei tahdo, että kukaan hukkuisi, vaan että kaikki tulevat parannukseen.***
2.Piet. 3:9

"Jos joku kumartaa petoa ja sen kuvaa ja ottaa sen merkin otsaansa tai käteensä, niin hänkin on juova Jumalan vihan viiniä, joka sekoittamattomana on kaadettu hänen vihansa maljaan, ja häntä pitää tulella ja tulikivellä vaivattaman pyhien enkelien edessä ja Karitsan edessä. Ja heidän vaivansa savu on nouseva aina ja iankaikkisesti, eikä heillä ole lepoa päivällä eikä yöllä, heillä, jotka petoa ja sen kuvaa kumartavat, eikä kenelläkään, joka ottaa sen nimen merkin." Ilm. 14:9-11

Kadotuksesta puhuminen - hengellistä väkivaltaako?

Kadotuksesta, hukkumisesta ja helvetistä puhuminen ei näytä olevan kovin suosittua tämän päivän julistuksessa siitä huolimatta, että Raamattu puhuu asiasta yllättävän paljon ja Herra Jeesus Kristus varoittaa siitä monia kertoja.

Hukkumisesta puhumista ei jostain syystä pidetä sopivana tai sivistyneenä. Asiaa on osaltaan pahentanut se, että sana helvetti on muuttunut erittäin suosituksi kirosanaksi. Väitetään, että kadotuksesta ja hukkumisesta puhuminen on ihmisten pelottelua ja pelolla ihmismielten hallintaa ja pelokkaiden ihmisten hyväksikäyttöä - eli siis uskonnollista ja henkistä väkivaltaa. Helvettiä pelkäävät saadaan toimimaan oman uskonnollisen ryhmittymän tarkoituksien mukaan. Kadotuksesta puhuminen on muka hengellistä riistoa.

Monissa japanilaisissa uskonnoissa samoin kuin kristillisissä laikoissa ja harhaopeissa puhutaan erittäin paljon helvetistä ja kieltämättä helvetillä pelottelua käytetään niissä ihmisten hallitsemisen keinona. Kuitenkaan helvetinpelon väärän hyväksikäytön ei pitäisi estää meitä puhumasta kadotuksesta ja hukkumisesta raamatullisesti ja oikein. Juuri helvetin ympärillä esiintyvän väärän opetuksen pitäisi pikemminkin viedä meitä antamaan asiasta oikeata opetusta.

Onko kadotuksesta puhuminen epäviisasta?

Usein annetaan myös ymmärtää, että ketään ei saada taivasten valtakuntaan pelottelemalla, vaan puhumalla Jumalan pelastavasta rakkaudesta. Tietenkin asia on niin, mutta on aivan Raamatun vastaista asettaa Jumalan rakkaus ja kadotuksesta varoittaminen jotenkin toisiaan vastaan. Juuri rakkaus ihmisiä kohtaanhan ajoi Jeesuksenkin varoittamaan heitä hukkumisesta ja kadotuksesta. Yhtä vähän kuin liikenneonnettomuuksista ja työtapaturmista tai tarttuvista sairauksista varoittaminen on ihmisten pelottelua - pikemminkin aitoa huolta ja rakkautta heitä kohtaan - kadotuksestaan varoittamisen ei tarvitse olla pelolla hallintaa, vaan todellista rakkauden huolta lähimmäisten iankaikkisesta kohtalosta.

On totta, että kadotuksen tajuaminen todellisuudeksi ei ketään pelasta, mutta se voi kuitenkin synnyttää todellisen ja vakavan kysymyksen: "Onko minun mahdollista pelastua ja miten minä voisin pelastua?"

Väärät mielikuvat kadotuksesta

Kadotuksesta, hukkumisesta puhumisen eräs merkittävä este on kuitenkin niissä täysin raamatunvastaisissa ja vääristyneissä mielikuvissa, jotka elävät ihmisten sydämissä. Nämä mielikuvat juontavat juurensa itse asiassa idän uskonnollisuuden, erityisesti buddhalaisuuden vaikutuksesta keskiaikaiseen katolisuuteen. Mutta eräässä mielessä on yllättävää, että näitä mielikuvia pitää tänä päivänä yllä monenkarvainen täysin maalliselta vaikuttava "kauhuteollisuus": Kaikenlaisissa elokuvissa, tietokone- ja videopeleissä, sarjakuvalehdissä, roolipeleissä ja kummituskammiossa ruokitaan näitä sielunvihollisen valheita helvetin ja kadotuksen luonteesta.

Näissä vääriä ja valheellisissa mielikuvissa on keskeistä se, että helvetti tai kadotus olisi ikuista sielunvihollisen valtaa niiden onnettomien ylitse, jotka ovat synnin tietä kulkeneet ja sielunviholliseen sitoutuneet. Buddhalaista helvettiä kuvataan paikkana, jossa pääpiru huolehtii siitä, että tulen polttava tuska on riittävä eri himojen polttamina eläneille, että pikkupirut työntävät hiilihangoillaan takaisin niitä kadotetuista, jotka yrittävät ponnistella tulesta pois. Toisille kadotetuille rangaistus on taas sitä, että he joutuvat olemaan jatkuvasti piikkimatolla tai neulojen pisteltävinä. Joillekin verenhimoisille taas helvetti on sitä, että he joutuvat jatkuvasti pää alaspäin roikkumaan verilammessa ja joutuvat näin jatkuvasti hukkumaan vereen. Kaikkien näiden tuskien iloinen ja pirullinen tuottaja on pääpiru ja sen apulaiset, jotka hallitsevat helvettiä ja nauttivat saadessaan tuottaa toisille tuskaa.

Helvettikuvat ja sadismi

Tässä vääristyneessä kuvassa helvetistä on sen verran totuutta, että se kertoo millainen ihminen on toistaan kohtaan jos ja kun hän antaa himojensa vapaasti ja hillittömästi temmeltää. Tämä päivähän markkinoi sadismia eräänä kauhistuttavan nautinnon muotona niille, jotka eivät voi enää löytää nautintoa miedommista synnin harjoittamisen muodoista. Toisaalta esimerkiksi lasten usein hämmästyttävä julmuus toisiaan kohtaan kertoo perisyntien hirvittävästä ja turmelevasta vaikutuksesta jokaisen ihmisen sydämessä.

Tällaisella helvettikuvalla japanilaisia lapsia edelleen pelotellaan, jotta he käyttäytyisivät kiltisti ja olisivat kuuliaisia vanhemmilleen. Tämä kuva helvetin kauhuista on kieltämättä vastenmielinen ja täysin yhteen sopimaton Jumalan pyhyiden ja vanhurskauden kanssa.

Kadotus on ruumiillinen tila

Tällaisten helvettikuvien valheellisuus ei vastoin yleistä käsitystä ole kuitenkaan siinä, että ne esittäisivät kadotettujen kärsimyksen jollain lailla liian konkreettisena tai liian suurena, jotta se voisi täyttää Jumalan oikeudenmukaisuuden vaatimusta. Tässä suhteessa asia on pikemminkin päinvastoin. Sielunvihollinen pyrkii tekemään näillä kuvilla kadotuksen aivan liian helpoksi paikaksi ja pyrkii hämärtämään hukkuneiden ihmisten todellisia tuskia.

Kun Jeesus puhuu siitä, että ihmiselle on parempi päästä silmäpuolena tai käsipuolena taivasten valtakuntaan, kuin joutua koko ruumis tallella helvetin tuleen, Hän osoittaa, että helvetti tulee olemaan mitä kouriintuntuvin paikka tosin meidän nykyisten paikan ja ajan rajoitustemme tuolla puolen. Käyttäessään helvetistä nimityksiä "helvetin tuli, sammumaton tuli, tuli ja tulikivi, toinen kuolema, itku ja hammasten kiristys", Raamattu on mitä konkreettisin.

Usein kadotuksen tuskia on pyritty jotenkin henkistämään tai jopa hengellistämään ikään kuin henkinen tuska kuten pimeys, epätoivo, syyllisyys, pelko, lohduttomuus, katumus, yksinäisyys ja hyljättyinä oleminen olisivat jotenkin ihmisille helpommin hyväksyttäviä kuin ruumiilliset tuskat. Todellisuus on kuitenkin juuri päin vastoin. Suurimmatkin ruumiilliset tuskat ihminen kykenee jotenkin kestämään, jos hänellä on toivo ja vapaus syyllisyydestä sydämessään. Henkinen tuska on juuri se, mikä tekee ruumiillisen tuskan kestämättömäksi. Siksi kadotuksen tuskan käsittäminen pelkästään henkiseksi luonteeltaan ei kadotuksen pelottavuutta ja tuskallisuutta vähääkään pienennä.

Itsestään selvää on, että kadotuksen tuskiin kuuluu myös suunnattoman suuri määrä henkistä tuskaa, mutta se ei vähennä vähääkään kadotuksen ruumiillista luonnetta pikemminkin korostaa sitä. Helvettiin joudutaan ylösnousemusruumiissa yleisen ylösnousemuksen ja viimeisen tuomion jälkeen. Näin ollen se on loputonta sekä henkistä että ruumiillista tuskaa. Kun jo tuonelan tuskasta rikas mies joutui sanomaan: "Isä, Aabraham, armahda minua ja lähetä Lasarus kastamaan sormensa pää veteen ja jäähdyttämään minun kieltäni, sillä minulla on kova tuska tässä liekissä!", meillä ei ole mitään syytä olettaa, että kadotuksessa, jonka portti tuonela vasta on, asiat olisivat vähemmän konkreettiset ja vähemmän tuskalliset.

Helvetti ei ole perkeleen valtapiiri

Varsinainen perusvalhe edellä kuvatussa käsityksessä kadotuksen luonteesta on kuitenkin siinä, että sielunvihollinen eli persoonallinen paha, perkele, asetetaan helvetin ruhtinaaksi ja hallitsijaksi. Tämän sielunvihollisen valheen varsinainen tavoite onkin tehdä kadotuksesta sellainen, että ihmiset inhoten ja halveksuen hylkäisivät koko Raamatun oikean opetuksen kadotuksesta. Kun helvetistä puhuminen on saatu näyttämään naurettavalta, ei ole mitään erityisen vakavaa syytä myöskään puhua pelastuksesta. Tietysti pelastuksesta voidaan senkin jälkeen puhua jonkinlaisena parannettuna painoksena tätä ajallista elämää. Mutta viime kädessä jää joltisenkin toisarvoiseksi pelastummeko vai emme. Eihän meitä ainakaan vanhanaikainen kadotus odota.

Jeesus tuli pelastamaan hukumasta

Millainen on sitten se kadotus, se hukuvien ihmisten tila, josta Raamattu puhuu ja joka meidän on otettava äärimmäisen vakavasti. Jeesushan varoittamalla varoittaa meitä joutumasta kadotukseen. Hänhän tuli tänne maan päälle nimen omaan pelastamaan meidät hukumasta eli joutumasta kadotukseen.

"Ihmisen Poika on tullut etsimään ja pelastamaan sitä, mikä kadonnut on."

Jeesus tuli siis etsimään ja pelastamaan sellaisia, joiden nykyinen tila kadotettuna johtaa heidät sellaisenaan iankaikkista kadotusta kohti.

Tuomari on Jeesus Kristus

Raamattu osoittaa selkeästi, että viimeisen tuomion toteuttaja on Herra Jeesus Kristus itse ja Hän on myös tuomitseva ihmiset. Matteuksen evankeliumissa tätä tulevaa tapahtumaa kuvataan seuraavasti:

"Silloin Kuningas sanoo oikealla puolellaan oleville: 'Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti... Sitten hän myös sanoo vasemmalla puolellaan oleville: 'Menkää pois minun tyköäni, te kiroitut, siihen iankaikkiseen tuleen, joka on valmistettu perkeleelle ja hänen enkeleillensä.'...Ja nämä menevät pois iankaikkiseen rangaistukseen, mutta vanhurskaat iankaikkiseen elämään." Mt. 25:34,41,46.

Helvetti on Jumalan hallintavaltaa kadotettujen yli

Niin tämä kuin aluksi lukemani tekstitkin osoittavat selkeästi, että kadotus on Jumalan itsensä valmistama. Kadotus on Jumalan hallintavaltaa kadotettujen yli. Se on Jumalan pyhän vihan pysymistä iankaikkisesti kadotettujen yllä. Kadotus ei ole alun perin kuitenkaan valmistettu ketään muuta kuin perkelettä ja hänen enkeleitään varten. Kadotusta, iankaikkista tulta, ei siis Jumala ole tarkoittanut yhtään ihmistä varten. Ihmisiä varten on valmistettu taivaallinen valtakunta jo enne maailman luomista. Jos siis Sinä kuitenkin haluat sitoutua sielunviholliseen, pysyä valheen vallassa, niin Jeesus on tuomitseva sinut sielunvihollisen kanssa samaan iankaikkiseen tuleen, vaikka juuri sama Herra Jeesus Kristus on tehnyt kaiken valmiiksi, ettei Hänen tarvitsisi ketään tuomita iankaikkisen tulen rangaistukseen.

Kadotus, toinen kuolema eli iankaikkinen tuli (mitä nimitystä siitä nyt käytämmekin) ei siis ole suinkaan sielunvihollisen hallintavaltaa, vaan Jumalan oma tuli, joka polttaa iankaikkisesti perkelettä ja hänen enkeleitään. Helvetin kuningas ja hallitsija on pyhä ja kaikkivaltias Jumala itse ja Hänen Poikansa Herra Jeesus Kristus. Helvetti ei siis ole jonkinlaista pimeyden valtojen mielivaltaa kadotettuja kohtaan, vaan Jumalan pyhää ja vanhurskasta ja oikeudenmukaista tuomiota perkeleelle ja hänen enkeleilleen kaikesta siitä synnistä, jota ne ovat Jumalaa vastaan tehneet.

Myös Herran pelastusteot hylänneille epäuskoisille ihmisille - ja tässä on korostettava, että epäusko ei ole uskon puutetta, vaan ihmisen tietoista turvautumista itseensä ja valheeseen silloin kun Jumala tarjoaa hänelle mahdollisuuden turvautua Jeesuksen täydelliseen lunastustyöhön Golgatalla - kadotus on Jumalan pyhää ja vanhurskasta tuomiota heidän teoistaan ja synneistään. Kadotuksessa yksikään ihminen ei tule saamaan suurempaa tuomiota kuin, mitä hänen syntinsä vaativat. Iankaikkinen rangaistus on siis Jumalan pyhä ja vanhurskas ja oikeudenmukainen tuomio niille, jotka ovat hyljänneet armon ja sen pelastuksen, jonka Jeesus heitä varten on valmistanut.

Jumalan tuli

Kadotuksessa palava tuli ei siis ole yhtään vähempää kuin Jumalan omaa tulta. Raamattu sanoo, että Jumala on kuluttava tuli. Sille, joka on saanut Kristuksen lahjavanhurskauden, tämä Jumalan tuli on puhdistava ja täydelliseksi tekevä ihana rakkauden tuli, Pyhän Hengen tuli - sillä Sana käyttää Pyhästä Hengestä myös tätä

nimitystä tuli - mutta sille, joka on synnissään ja omassa varassaan, Jumalan tuli on iankaikkisen rangaistuksen ja tuomion tuli.

Kadotuksen hengellinen tuska

Kadotuksen hirvittävyys ei ole viime kädessä siihen sisältyvissä ruumiillisissa tai henkisissä tuskissa. Kadotuksen suurin tuska on hengellistä luonteeltaan. Synnin kauhistavuus ei ole siinä, **mitä** väärää ja pahaa ihminen tekee, vaan siinä **KETÄ** vastaan ihminen tekee syntiä. Jos sylkäiset kadulla ihmisen edessä, se on epäkohteliasta. Mutta jos sylkäiset presidentin edessä linnan kutsuilla, kysymys voi olla kunnian loukkauksesta. Samalla tavalla synnin hirvittävyys on siinä, että rikkoessaan omaa Luojaansa, omaa Lunastajaansa ja Pelastajaansa vastaan, ihminen rikkoo ääretöntä rakastavaa sydäntä vastaan. Kadotuksen kauheus on siinä hengellisessä tuskassa, jonka ihminen joutuu kokemaan Jumalan tulessa, kun Jumala hylkää Hänen pelastuksensa hyljänneen. Kadotettu tajuaa kuinka suunnattoman armon, rakkauden ja pelastuksen hän hylkäsi. Kadotettu tajuaa koko totuuden Jumalan suunnattomasta pyhydestä. Siinä on kadotuksen tuskan syvin olemus, kun hän on tuominnut itsensä iankaikkisesti Jumalan vihan alle, vaikka Hänelle Jumala tarjoamalla tarjosi ilmaista pelastusta.

Kadotuksen iankaikkisuus

Idän uskonnollisuus ja tyypillinen suomalainenkin uskonnollisuus, joka niin kuin kaikki uskonnollisuus perustuu ihmisen luonnolliseen itsekkyyteen, on valmis hyväksymään helvetin jonkinlaisena kiirastulena, jossa riittävän kauan rikkomustensa tähden kärsineet (luonnollisessakin tilassa omatunto nimittäin vaatii vääryydelle rangaistusta eikä voi tyytyä siihen, että syntiä katsotaan läpi sormien) lopulta päästetään tuskista pois ja taivaan iloon. Sen sijaan kadotuksen lopullisuus ja peruuttamattomuus loukkaa ns. "sivistynyttä" ihmistä. Pohjimmiltaan tämä johtuu luonnollisen ihmisen kyvyttömyydestä tajuta synnin pohjimmaista luontoa eli ihmisen halua synnissä irtautua täysin ja lopullisesti Jumalasta. Jos ja kun helvetti suhteellistetaan, tuloksena myös Jumalan pyhyys ja vanhurskaus muuttuvat suhteellisiksi.

Mutta koska Jumala on iankaikkinen ja ehdoton, niin taivas on iankaikkista autuutta. Koska Jumala on iankaikkinen ja ehdoton, niin kadotuskin on iankaikkista ja ehdotonta luonteeltaan, iankaikkista tuskaa. Koska on Jumala, on taivas, ja koska on Jumala, on kadotus. Taivaan tuli ja valkeus ja kadotuksen tuli ja kuumuus ovat samaa Jumalan tulta. Kun Ilmestyskirja yllä lainaamissani sanoissa puhuu siitä, miten kadotus on iankaikkista vaivaa enkelien ja Karitsan edessä, kertoo se siitä, etteivät kadotetut suinkaan lakkaa olemasta olemassa tai raukea tyhjiyteen, vaan he jatkavat iankaikkisesti olemassaoloaan enkelien ja Karitsan edessä.

Kadotettujen tehtävä

Koska kadotus on Jumalan tulta, se on myös täysin pyhä ja puhdas paikka. Siellä ei enää kukaan voi tehdä syntiä. Kadotettujen kärsimys ei suinkaan ole heissä jylläävien himojen tulta, himojen, joita he eivät muka kykenisi tyydyttämään. Viimeisen tuomion jälkeen ei Jumalan taivaaseen eikä liioin kadotukseen ole jäävä mitään syntiä. Kadotus ei ole siis iankaikkisesti jatkuvaa synnin tekemistä, vaan

vanhurskasta ja pyhää ajassa tehtyjen syntien rangaistusta. Jos kadotetut yhä tekisivät syntiä, Jumala ei olisikaan Jumala, vaan kadotus olisi iankaikkista synnin valtaa.

Kadotettujen iankaikkinen tehtävä on olla Jumalan pyhän vihan kohteena ja näin osoituksena Jumalan iankaikkisesta vanhurskaudesta ja oikeudenmukaisuudesta. Kadotus on paikka, jossa kadotetut antavat pelkästään kunnian Jumalalle. Yksikään Jumalan vihan alla kärsivistä ei tule syyttämään Jumalaa, vaan antamaan tuskiansa keskellä kunnian yksin Jumalalle. Jeesuksen kautta tapahtuva tuomio tulee olemaan oikeudenmukainen ja pyhä. Mutta juuri siinä on kadotuksen kauheus, kun Jumalan pyhyiden ja vanhurskauden alta ei ole enää mitään pääsyä Hänen armonsa alle. Kadotus on siis hyljätyksi tulemista, siksi että ansaitsee hylkäystuomionsa.

Jeesus kantoi helvetin tuomion

Kun usein puhutaan maanpäällisistä helveteistä, vertauskuva on täysin väärä. Helvettiä ei tähän mennessä ole kokenut kukaan, ei täällä maan päällä eikä taivaassa, ei kukaan muu kuin Jeesus Kristus, meidän suuri Herramme ja Vapahtajamme. Hän joutui nimittäin kokemaan juuri sen, mitä kadotus ja Jumalan hylkäämäksi joutuminen merkitsi, kun Hän otti kantaakseen koko ihmiskunnan helvetin ristin puulle. Jumala hylkäsi siellä Hänet, oman kalliin ja rakkaan Poikansa, ettei yhdenkään ihmisen tarvitsisi kokea helvetin tuskia ja kauhua. Jumala on jo näyttänyt Golgatan ristillä mitä helvetti on ja miten ehdoton on synnin tuomio, mutta samalla Hän osoitti koko armonsa ehdottomuuden antamalla oman Poikansa meidän sijaisksemme helvetin tuskisiin. Jeesus otti kantaakseen koko Jumalan hirvittävän, mutta pyhän ja vanhurskaan vihan meidän syntejämme kohtaan. Mutta Hän joi myös Jumalan vihan maljan loppuun asti. Huuto: "Te on täytetty!" kertoo, että kenenkään ei tarvitsisi kadotukseen joutua. Jumalan pyhyiden vaatimus tyydytettiin täysin Jeesuksen suunnattomissa tuskissa ristillä.

Jumala ei pelkästään tahdo, että yhdenkään ihmisen ei tarvitsisi hukkaa, vaan Hän hukutti oman Poikansa pyhään ja oikeudenmukaiseen vihaansa meidän synneistämme, ettei kenenkään tarvitsisi hukkaa. Golgatan uhrikuoleman mittaamaton tuska on juuri siinä, että se RIITTÄÄ sinun syntiesi ja minun syntieni ja KOKO ihmiskunnan hirveiden syntien sovitukseksi. Jumala antoi oman Poikansa helvetin tuskisiin, jotta Sinun ei tarvitsisi kokea MITÄÄN muuta kuin Isän sydämen ihanaa rakkautta, läheisyyttä, armoa ja laupeutta. Syntisi ovat maksetut. Velkasi on sovitettu. Mutta Jeesus teki sen kärsimällä Sinun syntiesi rangaistuksen viimeiseen loppuun asti.

Jos ja kun vaikenemme kadotuksen kauhuista, kuljemme samalla ohi ristin. Ei olekaan ihme, että tänä päivänä Jeesuksen verestä, tuskasta ja kärsimyksistä puhuminen ei ole suosittua.

Oikeudenmukaisuuden mitta on Jumala

Muistan, kun eräs ystäväni teinivuosiltani esitti omia arvostelujaan Jumalan oikeudenmukaisuudesta ikään kuin me voisimme - me synnin läpeensä turmelemat ja kierouttamat - esiintyä jonkinlaisina Jumalan tuomareina. Jumala on

oikeudenmukaisuuden mitta. Hänen yläpuolellaan ei ole mitään korkeampaa oikeudenmukaisuuden periaatetta, johon Hänen tarvitsisi vedota. Ystäväni sanoi mm tähän tapaan:

"Eihän ihmisten iankaikkista kärsimystä helvetin tuskissa voi mitenkään verrata Jeesuksen tuskiin Golgatan ristillä. Hänhän tiesi, että kaikki olisi kuuden tunnin kuluttua ohi, mutta onnettomilla kadotukseen joutujilla ei ole mitään toivoa tuskiensa päättymisestä."

Mutta tämä ystäväni ei tajunnut, että Jeesuksen kokemien tuskien määrässä ei ollut kysymys Hänen tuskansa pituudesta, vaan sen laadusta ja syvyydestä.

Golgatalla kärsi synnitön ja pyhä. Golgatalla kärsi itse Jumala itse omassa Pojassaan. Hänen tuskansa syvyys on sellaista laadultaan, että pelastetuilta menee koko iankaikkisuus niiden syvyydestä ja niissä ilmaistun rakkauden ylistämisessä. Hänen tuskansa syvyys oli iankaikkista. Syntiensä tähden kadotuksessa kärsivät antavat kunnian Jumalalle Hänen oikeudenmukaisuudesta, mutta Golgatan uhrin kärsimys antaa Jumalalle ikuisen kunnian Hänen rakkautensa ja armonsa äärettömyydestä. Tätä ylistyksen laulua tulevat pelastetut laulamaan tapetulle Karitsalle, iankaikkisen uhrin antaneelle Herralle Jeesukselle.

Oletko kadotettu vai pelastettu?

Oletko Sinä jo ottanut vastaan Jeesuksen uhrissa Sinua varten valmistetun armon? Herra rakastaa juuri Sinua, ettei Sinun tarvitsisi hukkaa. Päästäksesi osalliseksi Herran valmistamasta täydellisestä pelastuksesta, vanhurskaudesta ja taivaskelpoisuudesta, Herra kutsuu Sinua parannukseen. Parannuksen tekeminen ei ole sitä, että aloittaisit parannella elämäntapaasi vastaamaan Jumalan vaatimuksia. Et nimittäin siihen mitenkään pysty. Moni on kyllä yrittänyt, mutta päätynyt epätoivoon.

Parannus on mielenmuutos, jossa tunnustat Jumalan edessä, että juuri Sinulle kuuluu kadotus, helvetin tuli, koska juuri Sinun syntisi ovat tehdyt Herran armoa ja pyhyyttä vastaan. Tunnustaudu näin juuri omien syntiesi mittaiseksi Herran kasvojen edessä. Vetoa sitten Hänen pohjattomaan laupeuteensa, joka ajoi Hänet itsensä kärsimään Sinun syntiesi rangaistuksen loppuun asti. Pyydä Jeesuksen uhrin perusteella anteeksi kaikki syntisi. Pyydä myös armoa saada hylätä synnin rakastaminen elämässäsi. Turvaudu sitten siihen Herran luotettavaan lupaukseen, ettei Hän heitä luotaan pois ainoatakaan katuvaan ja vilpittömään armon anojaa. Kun teet näin parannuksen, Herra armahtaa Sinut, vapauttaa Sinut kadotustuomiosta, julistaa Sinulle armahdustuomion, julistaa, että Sinä pääset Jumalan lapseksi ja taivaan perilliseksi. Ja niin Sinuunkin nähden tulee voimaan ihana lupaus:

"Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat."

Ellet tämän selityksen perusteella vielä ymmärtänyt, miten juuri Sinä voisit päästä kadotustuomion alta pelastukseen, hakeudu henkilökohtaiseen sielunhoitoon, jossa Sinulle annetaan henkilökohtaista ohjausta.

Vain yksi pelastustie

Lopuksi vielä varoituksen sana: Kenellekään ihmiselle ei tule koskaan olemaan mitään muuta tietä pelastua iankaikkisesta kadotuksesta, kuin se minkä Jeesus Golgatalla valmisti. Ilman parannusta kuljet sen ohi ja jatkat matkaasi et suinkaan parempaa tulevaisuutta vaan kadotusta kohti. Älä siksi viivytä parannuksen tekoa. Et tiedä milloin joudut kasvoista kasvoihin Herran eteen. Jospa saisit olla niiden kanssa jotka iankaikkisesta iankaikkiseen antavat ylistyksensä tapetulle Jumalan Karitsalle, joka kärsi heidän sijastaan, jotta he saisivat riemuita Hänen edessään.